

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/50/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217200043
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1217200043.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v spore žalobcu: E. V., O.. XX. X. XXXX, V. U. XXX/XX, V., zastúpeného: Mgr. Roman Chudý - advokát, Advokátska kancelária, Okružná 7671/1A, Piešťany, proti žalovanému: Profi Credit Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 20,38 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 7.11.2018, č.k. 52Csp/1/2017-96, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

Žalobcovi sa proti žalovanému priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. V napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20,38 eur, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a deklaroval, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.) a žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (výrok III.).

2. Výrok I. súd prvej inštancie právne odôvodnil § 1 ods.1,2, § 2 písm. a/, b/, d/,g/, h/, i/, § 9 ods.1, ods.2 písm. f/, k/, l/, § 11 ods.1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods.1,3,4,6, § 451 ods.1,2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“), §1a ods.1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a vecne tým, že v konaní nebolo sporné, že sporové strany uzavreli dňa 6.5.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX a 7.5.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorých bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1500,00 eur. Sporným v prejednávanej veci bola otázka, či predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahujú náležitosti, ktoré vyžaduje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a takisto výška úrokovej sadzby, výška príslušnej RPMN a primeranosť poplatku za poskytnutie úveru. Súd prvej inštancie mal za nepochybné, že vzťah, ktorý vznikol medzi sporovými stranami na základe dotknutých zmlúv o spotrebiteľskom úvere je vzťahom spotrebiteľským v nadväznosti na ust. § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka a následne na tento vzťah aplikoval ustanovenia spotrebiteľského práva, t.j. ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako lex specialis a takisto všeobecnú úpravu obsiahnutú v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Konštatoval, že pre spotrebiteľský úver na rozdiel od úveru bežného citovaný zákon v § 9 ods. 1, 2 predpisuje ďalšie formálne a obsahové náležitosti. Ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Súd prvej inštancie zdôraznil, že výklad a aplikácia citovaných ustanovení zákona musí byť v

súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákon nedodrží iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Súd prvej inštancie zdôraznil, že východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ktorý ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v § 11 zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuviedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že po preskúmaní predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere uzatvorených medzi sporovými stranami v intenciách § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., v súlade s princípom právnej istoty ako ťažiskovým princípom nového sporového procesného kódexu (a teda v intenciách ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít) zistil, že predmetné zmluvy nespĺňajú požiadavku § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na viaceré rozsudky krajských súdov, konkrétne rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25Co/396/2013 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/692/2015 na ktorých odôvodnenia v celom rozsahu odkázal, nakoľko ich závery sú plne aplikovateľné aj na prejednávaný prípad.

4. Konštatoval, že ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere tento údaj neobsahovali a nemožno ani súhlasiť so žalovaným, že tento údaj vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktorý je podľa názoru žalovaného neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázala na časť odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/692/2015, podľa ktorého: "Nemožno prisvedčiť námietke odporcu v odvolaní, že údaj o konečnej splatnosti úveru je vyjadrený dátumom splatnosti poslednej splátky a tento je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktorý tvorí súčasť zmluvy odvolávajúc sa na článok 7 odsek 7.1 zmluvy o revolvingovom úvere, z ktorého podľa odvolateľa vyplýva, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje jeho neoddeliteľnú súčasť. Odvolací súd preskúmaním veci zistil, že takéto tvrdenie odporcu v odvolaní nezodpovedá skutkovému stavu veci, zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje konečnú splatnosť úveru a z týchto dôvodov nespĺňa jednu z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle hore citovaného zákonného ustanovenia". Pokiaľ žalovaný v priebehu konania poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/111/2014-166 (ktorý dospel k záveru, že oznámenie o schválení úveru predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy), k uvedenej problematike neexistuje konštantná judikatúra.

5. Vo vzťahu k ust. § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch uviedol, že toto vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Účelom náležitostí ustanovených v § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože potom nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako

bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky. Súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade treba pristúpiť k eurokonformnému výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l/ zákona o spotrebiteľských úveroch, a to tak, aby bol v súlade so znením smernice č. 2008/48/ES o zmluve o spotrebiteľskom úvere. Uvedené vyplýva z rozsudku Súdneho dvora EÚ C 42/15 z 9. 11. 2016 Home Credit Slovakia, a. s., c/a Klára Bíróová, v ktorom Súdny dvor Európskej únie na prejudiciálnu otázku, či je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala každú splátku spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum alebo či v tejto súvislosti postačuje všeobecný odkaz v zmluve umožňujúci identifikovať dátum týchto splátok, a či zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami musí spresňovať vo forme amortizačnej tabuľky, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny, odpovedal, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok, a že čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny, dokonca tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. I keď právo Európskej únie de iure neustanovuje všeobecnú záväznosť rozhodnutí súdov únie, všeobecná záväznosť rozhodnutí súdov únie je daná zásadou zodpovednosti členského štátu za škodu, ktorú spôsobil porušením práva únie, napr. aj tým, že vydá súdne rozhodnutie, ktoré bude v zjavnom rozpore s judikatúrou súdneho dvora (Köbler C-224/01, 30. 9. 2003). Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že podmienka podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zákona o spotrebiteľských úveroch bola splnená.

6. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie na prejednávany prípad aplikoval ust. § 11 ods.1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. podľa ktorého sa zmluvy, ktoré nie sú vzhľadom na vybrané požiadavky § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. perfektné, sú považované za bezúročné a bez poplatkov. Nakoľko žalobcovi boli poskytnuté finančné prostriedky v sume 2 700 eur, tieto bol povinný v uvedenej výške žalovanému vrátiť. Keďže v konaní nebolo sporné, že žalobca zaplatil žalovanému sumu 2 720,38 eur, sumu 20,38 Eur plnil žalobca bez právneho dôvodu a súd prvej inštancie mu ju titulom bezdôvodného obohatenia priznal.

7. Výrok II. rozhodnutia súd prvej inštancie právne odôvodnil § 255 ods. 1 zákona č. 150/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“) a tým, že žalobca mal vo veci plný úspech.

8. Výrok III. rozhodnutia súd prvej inštancie právne odôvodnil § 393 ods.3 C.s.p. prihliadajúc k tomu, že v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd zrušil a vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný navrhujúc, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v § 365 ods.1 písm. d/, f/, h/ C.s.p. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Prijaté závery mal za nesprávne a odporujúce obsahu uzavretých zmlúv o revolvingovom úvere a zákonu č. 129/2010 Z.z., keďže z ustanovení každej zmluvy vyplýva splnenie povinnosti uvedenia „konečnej splatnosti“ úveru. S poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, týkajúceho sa výkladu Smernice 2008/48/ES uviedol, že pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru, táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle unijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru. Náležitosť „konečná splatnosť úveru „ nepozná unijné právo, čo viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práva z dôvodu dodržiavania unijného práva bola vylúčená. V danej veci bola zákonná požiadavka konečnej splatnosti úveru splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splátok v jednotlivých mesiacoch, spôsobom vyplývajúcim z čl. 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti a spôsobom vyplývajúcim zo splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy .

10. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

11. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania podaného žalovaným (§ 379, § 380 ods. 1, 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru o nedôvodnosti podaného odvolania.

12. Ako prvoradá konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať, aj keď tieto neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

13. V súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalovaným odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 380 ods. 1 C.s.p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

14. S prihliadnutím na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav sa odvolací súd v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom súd prvej inštancie dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vporiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2,3 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľa.

15. Žalovaný podané odvolanie odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods.1 písm. d/ C.s.p.). Je treba uviesť, že uvedený odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť napr. nesprávne realizovaná manuálna povinnosť, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď, porušenie viazanosti súdnymi rozhodnutiami alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu).

16. Z podaného odvolania vyplýva, že v ňom žalovaný v ňom uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p. (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), ktorý je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania.

17. Z odvolania ďalej vyplýva, že žalovaný ním napadol správnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie v rozsahu napadnutom odvolaním (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.). K uvedenému dôvodu treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Po odvolacom prieskume výroku vo veci samej, v ktorom súd prvej inštancie priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 20,38 eur odvolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci nezistil existenciu odvolacích dôvodov, ktorými žalovaný odôvodnil svoje odvolanie.

19. V prejednávanej veci nebolo sporným, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným má charakter spotrebiteľského vzťahu. Z ustáleného skutkového stavu okresným súdom vyplýva, že strany uzavreli dňa 6.5.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX a dňa 7.5.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorých bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1 500 eur, na ktoré sa aplikujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa upravené v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pre spotrebiteľský úver sa zákonom č. 129/2010 Z.z. z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a predpísané obsahové náležitosti (§ 9 ods.1,2). V ust. § 11 ods. 1 citovaného zákona sú vymedzené prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (o.i. aj v prípade, ak zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru). Odvolací súd sa v plnej miere stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v oboch spotrebiteľských zmluvách takýto údaj absentuje a tieto neobsahujú náležitosti predpísané v ust. § 9 ods.2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z....

V danom prípade nebol v oboch zmluvách termín konečnej splatnosti úveru určený takým spôsobom, aby spotrebiteľ mal možnosť bez akýchkoľvek pochybností vedieť, ktorý deň je termínom konečnej splatnosti úveru, ktorý musí byť určený konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Pokiaľ sa žalovaný v podanom odvolaní odvoláva na „spôsob vyplývajúci z čl.4 ods.4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti,“ je treba uviesť, že medzi stranami uzavreté spotrebiteľské zmluvy takéto ustanovenie neobsahujú (čl. 4 oboch zmlúv pozostáva z predtlačných údajov, ktoré by mali byť vyplnené vo vzťahu k spoludlžníkovi 2 a u oboch zmlúv sú nevyplnené a obe zmluvy ani neobsahujú čl.4 ods.5). Systematickým výkladom ostatných ustanovení predmetných spotrebiteľských zmlúv spolu s informáciou, kedy bol úver reálne poskytnutý síce možno pri zohľadnení dňa splatnosti prvej splátky a počtu mesačných splátok dospieť ku konkrétnemu dňu splatnosti úveru, avšak možnosť takéhoto výkladu ust. § 9 ods.2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch nepripúšťa. Odvolací súd zdôrazňuje, že akékoľvek normy spotrebiteľského práva je potrebné vykladať vždy v prospech spotrebiteľa, a práve vo vzťahu k dodávateľovi a jeho povinnostiam je potrebné dbať na ich dôsledné plnenie. K námietke odvolateľa o tom, že povinnosť uviesť termín konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom prípade splnená určením podľa dátumu splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, takáto dedukcia termínu konečnej splatnosti nepostačuje pre naplnenie ust. § 9 ods.1 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z., keďže termín konečnej splatnosti úveru predstavuje presné časové vymedzenie a nie je ho možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok a ich počtu. Spotrebiteľ musí totiž pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad a bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Odvolací súd podotýka, že ak by bol termín určenia konečnej splatnosti úveru súčasťou oznámenia veriteľa o schválení úveru, jedná sa iba o jednostranný právny úkon veriteľa.

20. S poukazom na uvedené odvolací súd považuje za vecne a právne správny záver súdu prvej inštancie, že v oboch spotrebiteľských zmluvách chýba obligatórna náležitosť požadovaná zákonom a tieto treba považovať za bezúročné a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z.).

21. Pokiaľ odvolateľ v podanom odvolaní poukazoval na eurokonformný výklad zákona o spotrebiteľských úveroch argumentujúc pritom rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Biróová, ktorým sú slovenské súdy viazané, uvedené rozhodnutie posudzovalo splnenie podmienok uvedených v § 9 ods.2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch (teda povinnosť dodávateľa uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia).

22. K námietkam žalovaného poukazujúceho na výklad čl. 10 ods.2 písm. h/ Smernice 2008/48/ES odvolací súd konštatuje, že otázkou sankcie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru sa zaoberal Súdny dvor EÚ v rozhodnutí vo veci Home Credit Slovakia, a.s., proti P.T. (C -42/15) v ktorom judikoval, že čl. 23 Smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby

členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods.2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor EÚ však vo svojom rozhodnutí nepodal výklad zákona o spotrebiteľských úveroch, vykladal smernicu 2008/48/ES, ktorá nie je priamo aplikovateľným právnym predpisom, naopak z povahy smernice ako prameňa práva vyplýva jej záväznosť len pre členské štáty s ohľadom na ňou sledované ciele. Smernica nie je spôsobilá priamo založiť práva alebo povinnosti v súkromnoprávných vzťahoch medzi subjektmi v členských štátoch. Smerniciam možno priznať v sporoch medzi súkromnými osobami iba nepriamy účinok, ktorý spočíva vo výklade vnútroštátneho práva takým spôsobom, aby bol čo najviac v súlade s dotknutou smernicou. Aj nepriamy účinok smerníc je však obmedzený skutočnosťou, že súdy sú viazané zákonom a ich výklad záväzných normatívnych právnych aktov nesmie byť contra legem, teda v rozpore s ich znením. Preto pokiaľ zákon explicitne uvádza, že nedodržanie určitej zmluvnej náležitosti má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, súd ani eurokonformným výkladom tohto ustanovenia nemôže prísť k opačnému záveru.

23. V prípade absencie uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zákonná sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru prípustná aj vzhľadom na právny názor Súdneho dvora EÚ. Čl. 23 posledná veta smernice 2008/48/ES uvádza, že ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. S odkazom na túto vetu Súdny dvor EÚ zastal názor, že sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru pri nedodržaní určitej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je opodstatnená, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Termín konečnej splatnosti úveru je jednoznačne taká okolnosť, ktorá je významná pre schopnosť spotrebiteľa posúdiť (rozpoznať) v celosti rozsah záväzku, do ktorého vstupuje.

24. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie, vrátane závislých výrokov o náhrade trov konania (nenapadnutých odvolacími dôvodmi) podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ako vecne a právne správne potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a nárok na ich plnú náhradu priznal úspešnému žalobcovi s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).